

DONALDAS KAJOKAS

* * *

kai ramu kai nesinori nieko
kai jau viską regis ir turi
leidžias lengvas ilgesys gal sniegas
sidabriniam gruodžio pajūry
tau į delnus –
štai ir jį turi
o ramu lyg neturėtum nieko

VALTIS TARP MEDŽIŲ BALŲ

mano valtis prikritus žiedų
tyliai plaukia į deltą išplitusią
plaukia valtis tarp medžių baltų
jau toli nuo kitų atsilikusi

jie tolyn ir tolyn nuo manęs
vis tyliau krykščia iriasi barasi
vis tyliau bedainuoja dainas
kaip vergai kad dainavo galerosė

ir nutyla visai – tarp žiedų
plaukia valtis į deltą išplitusią
tyliai plaukia toli nuo kitų
taip toli kad net neatsilikusi

VIRŠ KOPŲ RAMUS TEKA MĖNUO

virš kopų
ramus
teka mėnuo
taip
tuščia
many
daug vietos
šiam
vaizdui

*

nuo karuselės rato atitrūkęs
per naktį parku vaikščiojo arkliukas

taip jau nutiko kad tą pačią naktį
po parko rūką braidžiojo vienatvė

– o kas toliau?
– ar neužtenka: rūkas
naktis vienatvė ir arkliukas

ŠLAITAS

nuo melsvo šlaito rytas slėnin leidos

ir rodės tuščias negyvenamas tas šlaitas
bet vos tik mirksniui sulietėm rankas
pajutome kaip žvelgia į žvaigždes kažkas
mus švelniai švelniai lyg šakas praskleidęs

* * *

tai tik šilkas džiaugsme mano tiktai šilkas
tartum dvelksmas tavo lūpų mūsų rytą
lengvas lengvas švelniai slystantis į smilgas
nuo suklaupusių ant kelių viens prieš kitą

tai tik šilkas mano rankų tau į plaukus
skaidrios gijos mus apkritę lyg šventuosius
kas išsaugos džiaugsme mano kas išsaugos
mus tokius gražius kai atsistosim

* * *

sugrįšim į bendrąją menę
sudėsime ant kelių rankas
sėdėsime angele mano
kaip du nepažįstami – kas
be mūsų išvert šitai gali
sudėti ant kelių rankas
šypsotis ir švytinčioj salėj
užpūsti save kaip žvakės

drakono žingsneliais
mažais nedrąsiais
žinau kas ateina
nežinau kas įeis

ALFONSAS ANDRIUŠKEVIČIUS

Ak, tas virpėjimas
Tarp meilės ir nemeilės.

Tasai bauginimasis
Tarpu balto ir raudono.

Tasai budėjimas
Prie pradedančios sirgti sielos.

Ak, tas narciziškas susižeidimas
Į save.

Jau po meilės.
Žiba stiklo trupinys ant šlapio smėlio.

Geltligiškai šypso chrizantemos.

Jau po meilės.
Sąmonės laukus užlieja rūko pienas.

Ak, tą ištįsusią nuo sielos lig akiračio pilkybę
Jau ima gyvinti, žiūrėk, raudonas meilės augalėlio siūlas.

Iš niekur atskridęs šilkinis pavasario vėjas.
Įstrigęs į pusnį atbundančio jausmo angliukas.
Ir sniego laukai – ligi pat, ligi pat horizonto.

SIGITAS GEDA

BALTOJO ŠERMUKŠNIO RAUDA II

begalinės
žemės
rododendras,-
aš kalbėsiu
vasaros naktį:

viešpatie
nuimk man šitą kaukę,
per šviesi man
tavo valanda.

mano kaulai
vėjų išpustyti,
per aukšta man
jūra ir naktis,

kai išmuš
bebalsės žemės laikas,
leisk užmigt man
vasaros snieguos...

LIFTAS IR BORUŽĖ, APSIRENGUSI RAUDONAI
pragydo vėjas
blokuos
už langų
vėl skauda širdį
vynas išsilaisto
aš greit išėisiu
Dieve
tuo dangum
kur tavo
sidabrinis
Liftas vaikšto